

Sklepní předehra

Sevření únosce povolilo, Linda Janotková ho odstrčila. Takhle to přece nechtěla, i když o něj měla zájem! Takhle ne! Narazila na zeď. Studenou, sklepní, syrovou. Ach ne, její nové šaty! Látka se trhla. Linda prožívala další muka, šaty došla teprve předevcírem. On zatím natáhl ruku a zase ji měl. Chytl sice jen cár Lindina rukávku, jenže ten ve švech držel víc, než látka sama. Zase!

Byl to starší hadřík, to věděla, jenže tak moc vetčný?! Škubla se až k pasu. Muž si Lindu pomalu přitáhl jako na provaze a strčil vedle do dveří. Ještě se potácela a už otáčela hlavu, kde je okno a cokoliv na obranu. Kdyby se bránit chtěla, kdyby nebyla tak sladce malátná. Přece by měla sebrat rozum do hrsti, ne? Ženatý, ženatý...

Tady bylo trochu světla, ale smůla. Na zemi ležela matrace. Na matraci kupka čehosi, možná deka. Slabá žárovka nedovolila rozeznat detaily. Všechno už připravil?! Co když jí ublíží? Konečně je schopná přemýšlet, konečně pochopila, že flirt neskončí dobře. Linda se vrhla zpátky. Svoboda je venku, za ním! Život, hlavně život a...

On se zasmál a přitiskl ji k sobě víc. Zavonělo to jako od rozkvetlé lípy a zároveň únosce poznala. Zarazila se. Prsty, zaryté do mužovy tváře, povolovaly. Pan Wild z účtárny?! Opravdu on? Jako by hrozně omládl, oči mu nádherně svítily a Linda překvapeně cítila, že je proti němu naprosto bezbranná. Ještě hůř: že chce bezbrannou být, že je zasažená jeho žádostivostí, jeho vůlí, že je ve Wildově naprostém područí. Příjemně mrazícím, rozechvělém, plném očekávání.

Točila se jí hlava, omamovaná vůněmi prosluněného lesa. Bláznivý pocit ve sklepe, kde ještě před chvílí cítila syrovost, ale ten nádherný les tu opravdu byl. Jak? Jenom se těšila, nepřemýšlela. Měnila se. Větve se splétaly vysoko nad zemí a Linda už byla jejich součástí. Mihotala se s lístky ve větru a kořeny prorůstala hlubokou prstí.

Spustila ruce úplně a nejistě stála na změkklých kolenou. Dolní půlkou těla se ztěžka opírala o Wildovo břicho a stehna. Pohupoval s ní jako s loutkou, očividně si hrál. Co bude dál? Jenom tak strašil, aby si užili víc? Přejela jazykem po rtech. Byly okoralé, olízla je a skousla. Podívala se mu do očí. Zasmál se znovu, měl neuvěřitelně bílé zuby.

„Potřebuji tě, krásko. Tvoje bílé tělo,“ táhl Josef Wild horkou stezičku prstem po kůži od krku dolů do podprsanky. Potom se vrátil k rameni a stáhl překážející stužku. „Slušely by ti černé, pouzdrové šaty, předválečný samet se šňůrou perel. Její matný lesk by zvýraznil krásnou pleť. Tady,“ dotkl se pravé strany krku, až Lindě slastně zatrnulo v zádech, „by lépe vynikla stužka cévy. Líbí se mi modré stezky krve.“

Vzrušením skoro nedýchala. Sama si stáhla ramínko na druhé straně, za což ji hned pochválil něžným pohlazením. Strašně toužila, aby se pohnul ještě víc a políbil ji, aby znovu zesílilo kouzlo a splynuli spolu jako... Jenže on se jenom díval! Jenom?! Jeho oči slibovaly všechno najednou a propalovaly do Lindy hluboké strouhy rozechvění.

„Udělám všechno,“ zachraptěla. Přikývl. „Já vím. Dáš mi, co chci.“

„Prosím, už!“

Roztrhl látku, která na Lindě ještě překážela, obnažil tělo až k pasu. Jak a kdy ji zbavil podprsenky, nevěděla. Čekala a chvěla se. Konečně sklonil hlavu, aby ji políbil. Drkotala zuby, přivřela víčka a čekala nejsladší dotek svého života. Kousl, ale vykřikla štěstím. Mozek opět prosytila vůně hustého lesa. Patřila k rozkoši, vtahovala Lindu do jednoty rostlinné říše. Doteky chladných lístků ji rozpalovaly k zbláznění. Už nerozeznávala prsty muže a stromu. Nejspíš se zbláznila, ale ať. Hryzej, ale jdi dál!

Zatápala po Wildově košili. Jedinou rukou obě její sebral, stiskl a držel. Přesto měla pocit, že nic většího, než právě teď, už nikdy nezažije. Sténala a bojovala, aby dostala všechno, co k tomu ještě patří.

Letmo si uvědomila, že Wild zároveň uvěznil i její touhu, že se jakousi zvláštní silou zmocňuje jejího života a vysává její vědomí, ale to bylo čímsi podružným, mimo možnosti Lindina umdlévajícího ducha. Nechápatý výraz v bílé tváři nezměnil ani příliv dalšího světla.

***

„Ve jménu Božím, nech ji být!“

Josef Wild zvedl hlavu. Spustil vláčné tělo na matraci a vykročil proti světlu.

„Měla bys už přece dávno vědět, že toto na mne nezabírá,“ pokáral příchozí, ale v hlase mu zněl pobavený a laškovný tón. Světlo se pohnulo směrem k podlaze. Josef opatrně vymanil své ženě petrolejku z ruky, zhasil ji a postavil na zem.

„Nechej Jeho jméno na pokoji, Eliško. Oceňuji, že sem tentokrát netaháš krucifix, ale rušit mé nabírání sil nesmíš. Nezastavíš mne, jsem silnější a ovládnou i tebe. Kolikrát ti to mám připomínat?! Lásko, copak si vážně nechceš trochu užít?“

Žena v zástěře ztratila bojovnost, odevzdaně pokrčila rameny. Stejně přišla pozdě, ta husička už Josefovi vydala, co mohla. Vzdychla bezmocně jako předtím Linda. Viděla i v příšeří, jak mu září oči a blýskají se bílé zuby. Přesto se pokusila o odpor:

„Příliš veliká cena, Josefe!“

„Život za život, drahá. Naše láska má právo na všechny radosti milování.

Proletíme se?“

„Ale jenom trochu, jako nad postelí. Naproti se ještě svítí,“ zašeptala odevzdaně Eliška, zatímco ji už Josef strkal do bytu, tahal vlásenku za vlásenkou

z drdůlku a odhazoval, dokud neměla vlasy docela volné. Miloval jemný zvuk letících a padajících drátků, měkký dopad šatstva a vůbec všechno, co doprovází osvobozování. Vyžadoval naprostou volnost těl a veškerých pohybů. Vychutnával každý detail Eliščina obnažování, její zralou nahotu za plného světla, nenechal si uniknout nic, co by zvýšilo jejich požitek.

Bylo nádherné znovu a znovu tomu propadat, nechat se vést jeho staletou zkušeností a uměním, opět se učit věřit a vědět, že právě tohle je nejúžasnější dar přírody, života, snad opravdu samotného Stvořitele. Obklopená krásou pablesků slunce mezi listím koruny stromu, omámená vůní letního odpoledne, Elizabeth Cray, potom Willmore, Walles a nyní Eliška Wildová uprostřed činžákové ložnice zahořela jako vích. Přesto se snažila vyhnout nejtěžšímu, poslednímu spojení. Kouzlu, které ji celá desetiletí děsilo a přitom dávalo nový život. Její díl těžkého hříchu proti Stvořiteli. Jenže její muž uměl čekat. Využil vzdech, který pootevřel Eliščiny rty a donutil ji sdílet poslední kapky Lindiny krve, které ještě nepokl. Než zcela propadla nádhernému šílenství, rozrazil její zpěněnou krev hlásek trpkého vědomí:

Bože můj, další dítě, dalších dvacet, možná pětadvacet roků! V téhle zemi, která se ještě motá jako opilá válečným dýmem, po převratu, který lidi přimáčkli strachem k zemi hůř, než v protektorátu. Ta věčná Josefova touha po divných dobrodružstvích lidského života!

Loučení

Přesně na den o dvacet roků později Petr Wild cítil napětí, které se vznášelo nad nedělním obědem. Nenápadně sledoval zvláště napjatou a zchludlou tvář otce. Stalo se něco? O zprávách ze širší rodiny neuvažoval. Věděl, že nemá žádnou babičku, dědu ani strýce nebo tety. Možná cosi u tatínka v práci?

Ani v devatenácti se neodvážil, třeba jen v myšlenkách, svému otci přiřknout klasického „fotříka“ svých vrstevníků. Stejně tak maminka vytrvale zůstávala maminkou, takže musel-li se někdy v partě o rodičích zmínit a přitom neshodit, zbývalo mu pouze neutrální označení „naši“.

Nyní tedy seděl u nedělního, dokonce hodně svátečního oběda, maminka vytáhla starý porcelánový servis. Opravdu se něco děje, ale podle data žádný svátek není. K hustým letním záclonám přibyla sváteční drapérie, obyčejná bytovka se proměnila na jakýsi měšťanský salón. Předkrm, vývar s anglickými noky, pečená roláda, spousta zeleniny. Kámoši by se šklebili, že z něj matka dělá býložravce. Odložil příbor.

„Můžu se na něco zeptat?“

Maminka pohlédla k tatínkovi a sklopila oči. Petr tedy otočil hlavu tam. Vždycky to probíhalo právě takhle, jenomže normálně maminka před sklopením zraku vyslala nějaký signál, němou náповědu. Dneska nic. Naprosté ticho.

Tatínek decentně otřel ústa ubrouskem a posunkem Petra pobídl, ať jen pokračuje v jídle. Takže nadhodí téma, únosné pro běžnou konverzaci? Petr sáhl po sklence vody, ale včas se zarazil a také spořádaně otřel mastné rty. Oběd ve velkém stylu chce svoje. Divné ale, že maminka Petra neupozornila, aby se převlékl. Triko měl zpocené, manšestrové kraťasy taky nic moc. Tím pádem působil jako drban u královského stolu. Tatínkův hlas téměř zamrazil: „Odjedeš posledním vlakem na Plzeň a do Brna. Jedeš na zájezd do Budapešti, ale musíš až do Rakouska. Dáme ti pár marek a adresu na jednoho strýce. Ten tě pošle dál.“

Poté tatínek ukrojil sousto, chvíli soustředěně žvýkal a potom mamince naprosto normálně, možná dokonce mazlivě, pochválil pečení.

„Jako když jsme se poznali! Synu, naše maminka dokáže v kuchyni učiněná kouzla. Tohle bude asi jediný tvůj problém: Synové hledají v ženách cosi ze své matky, ale druhou Elizabeth Cray nikde nepotkáš. I když bych ti to velice přál.“ Petr nechápal. Jaká Elizabeth? Maminka zrůžověla a kousla se do rtu. Takže se nezačervenala skromností, nýbrž nervozitou. Petr měl namísto strojního inženýrství zkusit spíš fildu. Nebo práva a kriminalistiku. Jeho rodiče občas mluví v hádankách. Aspoň křišťálovou kouli mít! Maminka vzdychla: „Nemůžeš tomu ještě rozumět, chlapečku. Když ale poslechneš a najdeš tu adresu, dozvíš se časem víc. Jsi schopný mladý muž, Petře, ve světě se domluvíš. Dnes musíš jít.“

„Vy něco víte? Hrozí nám něco? Vždyť zažíváme úžasnou dobu, ledy se hnuly, revidujeme socialismus, dáváme mu lidskou tvář a...“

„Ano, Petře, ledy se hnuly. Bouřlivá doba vždy odnáší schopné do světa,“ nenechala ho maminka domluvit. „Tatínek tomu rozumí, takže, prosím, poslechni. Jestli musíš, ještě se rozluč. Jedeš jakoby na pět dní, podařilo se pro tebe sehnat krásný zájezd. Za ten úspěšný první ročník vysoké, víš? Nemusíš rozumět ani chápat, jenom prosím důvěřuj a poslechni.“

Petr se vzrušeně otočil k tatínkovi. Jeho pohled byl nesmlouvavý, další otázky ani vysvětlování nepřipouštěl. Petr věděl, že tatínek tímhle pohledem šetří, ale když takhle koukne, každý skloní hlavu a ustoupí. Proto tátu nemají moc rádi. To Petr nikdy nepochopil: Tatínek bez protestu partajníkům dovoluje, ať ho překládají, vyhazují z kanclů a zase bezradně povyšují. Baví se tím? Kdysi byl účetním, potom ho dali do dílny, znovu vystoupil na referenta, spadl ke svačinářkám a údržbě, letos dostal propagaci. Propagaci?!

Petr převaloval sousto v ústech. Jasnáčka, rozbřesklo se mu. Propagaci tatínkovi staré kádry najednou ochotně přepustily, všichni se opatrně stahují, protože svět patří reformám a socialismu s lidskou tváří. Jenže tatínek už několikrát řekl, že na zázraky nevěří. Proč to tedy vzal? Kdyby z nové svobody opravdu nic neuzrálo, bude první na ráně.

Petra zamrazilo. Cosi slýchal o tom, jak se ti staří umějí mstít. A tatínek rozhodně staré podrazáky nešetří, všude má hned autoritu. Jenže teď nikdo nepochybuje, že to praskne! Je to tak, doba je jiná, žádný teror nehrozí. Je tu přece Dubček, Smrkovský a vůbec. Škoda, že se tatínek politickým debatám vyhýbá!

„Není to zbabělé? Na jednu stranu jsi hlas lidu a na druhou mě posíláš do zvětrání?“

Josef Wild pokýval hlavou:

„Zajímavý závěr, synu. Nicméně moje zcela jasná představa o tom, co uděláš, zdejší současné politické situace pouze využívá. Copak jsme mohli před deseti, patnácti lety tušit, že se dnes dostaneš do světa?“

Petrovi nezbylo, než souhlasit. Ano, dnešek začal mnohem dřív, učením jazyků. Dlouho mu vadilo, že se nikde nesmí chlubit svou angličtinou nebo francouzštinou. Němčina pozornost nebudila, tatínek je ze smíšeného manželství. Když dneska frčí angličtina, nabral Petr v partě body předstíráním, že se jí učil na písničkách Elvise a Beatles. Což ho právě vrátilo k negermánskému jménu Elizabeth Cray. Pohlédl na maminku. Je krásná, uvědomil si najednou. Vůbec nevypadá jako matka dospělého syna, spíš jako snový motýl. Ta staromódní halenka a brož na fiží... Nikdy ji tak ještě neviděl. Dámu jako z přelomu století.

„Chtěla jsem, aby sis nás takhle pamatoval, Petře. Takové, jací jsme.“

Četla mu myšlenky? Petr polkl. Ať už jsou jeho rodiče nějakí špioni nebo divní trosečníci z válečných časů, věřil v ně. Chápal, že pro něj právě dělají jednu z nejtěžších věcí ve svém životě a neměl by chtít vědět víc, než se ocitne u onoho neznámého strýce. Bylo to proti logice okolního normálního světa, ale přitom nějak správně, podle jemu neznámých, mnohem pevnějších pravidel. Musel jít, musel to přijmout.

„Nezapomenu a udělám všechno, abych nic nepokazil.“

Maminka vstala a políbila Petra na čelo. Tatínek na něj najednou zamrkal tak zářivými očima, že Petr málem oněměl. Jako by pod svým plnovousem omládl! Konverzace však přešla na maminčinu poštovní přepážku a kouzlo chvíle zesláblo.